

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Mons Thabor Sive Solitudo Exercitiorum Spiritualium

Bisling, Anselm

[Einsiedeln], 1682

Digressio XII. De eadem Humilitate, & vitio vanæ gloriæ ipsi contrario.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60545](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60545)

vigilijs, & jejunijs, in orationibus, & meditationibus sanctis.

DIGRESSIO XII.

De humilitate, & vitijs ipsi contrarijs.

THEOPHOBVS.

(1.)

Post exactam paupertatis, & frugalitatis, quæ in temporalium rerum omnimoda abdicatione, vel contemptu saltem consistit, superest de altera ejus parte, quæ paupertas spiritûs vocatur, differere; nam paupertas illa, quæ nec habet, nec habere quidquam desiderat, collateralem adjunctam sibi quærit paupertatem, VIDELICET SUPERBIE LATENTIS CONTRITIONEM, ut, qui membrum Dei est, pauper sit spiritu, id est, humilia, & abjecta de seipso sentiat, & judicet; non applaudat sibi, nec infletur de quocunque dono, aut talento naturali, vel supernaturali, spiritali seu temporalis, sive animæ sive corporis cælitus sibi concesso. Et certè si viam salutis com-

S. Bern.
serm. 2 in
Coen. Dom.

Est certissi-
ma via fa-
lutis.

compendiosissimam quæritis, vel in
tot viarum diversitates certissimam
quit Hipponensis Præsul) prima ex
lis est humilitas, secunda humilitas
tertia humilitas, & quoties iaterre
res, hoc dicerem, non quod alia
sint præcepta, quæ observentur, sed
si humilitas omnia, quæ bene fiunt,
præcesserit, & comiteretur, & subsequeretur
jam tibi de aliquo bono facto gaudere
totum extorquet de manu superbia
tia quippe cætera in peccatis, superbia
etiam in rectè factis timenda est, su-
la, quæ laudabiliter facta sunt, in
laudis cupiditate amittantur.

Consistit
in cognitio-
ne sui ip-
sius.

II. Ut verò perfectè cognoscatur
quo humilitas consistat; noveris, quomodo
mam illius basin, ac fundamentum
intellectu collocatum esse, sive in
fecta, & propria sui ipsius, suarum
imperfectionum, atque defectuum
spiritualium, quam corporalium
nitione, quodque adeò nihil ex suis
ribus possit, ut non modò nec verbo
IESVS, testante Apostolo, prole-
queat sine gratia Dei, & Spiritu
cto, sed insuper omni momento ab
divino influxu in nihilum cum anima
& corpore prolaberetur. Hæc præ
intellectus cognitione, incipit homo
actus, & affectus voluntatis sese vult

1. Cor. 6.
12. v. 3.

& nihilum æstimare, omnibus Dei donis indignum, & non nisi pœnas, plagas, opprobria, vilipendia, tanquam mundi peripsema, promeritum: fitque, ut in bonis operibus se non extollat, minimè sibi in ijs complacet, divinæ voluntati perfectissimè conformare se studeat: ac pro Dei amore omni obedientiâ se subdat majori, æquali, & infimo: in duris, & contrarijs rebus, vel etiam quibuslibet irrogatis injurijs, tacitâ conscientia patientiam amplectatur, in omnibus non nisi operarium malum, indignum, & reum se omni hora de peccatis suis, jam se tremendo judicio Dei præsentari existimet.

Porro humilitatis praxin sequentibus observationum punctis tibi demonstro.

III. *Primò.* Omni conatu humilem esse, ac semper; sed nunquam humilem velle videri, aut prædicari. *Secundò.* Omnibus, etiam inferioribus se indigniorem reputare, nullique prorsus præferre. *Tertiò.* Omnem contemptum, ignominiam, & vilem apud alios de se existimationem non modò hilariter & patienter sufferre, sed ultrò etiam appetere: nam, qui agrè fert vilem de se hominum opinionem, talis, etiamsi miracula faceret, non est perfectus. *Quartò.* Ab omnibus libenti animo

Ac vili æ-
stimations.

Regul. e.
7. gra. 3.
¶ 4.

Ib. gr. 12.

Praxis &
gradus hu-
militatis,

S. Bern.
serm. 16.
in Cantie.

S. Thomæ
Aquin.

mo

mo velle discere, & doceri, quam
 sibi ipsi plus alijs, vel sufficienter
 re videatur; ita Divus Chryso-
 stomus non erubuit ab aniculâ ob-
 jiciente nimiam suorum conceptuum, &
 munitati inutilem sublimitatem,
 concionandi modum doceri. *Quinto.*
 Neminem judicare unquam, aut
 demnare erroris, præterquam se
 continuè, magnum propriorum
 etuū catalogum suis oculis præferen-
 do. *Sexto.* Nec in proprias suas
 jactanter efferri, nec laudibus
 extolli, vel illas appetere, aut sibi
 placere, quasi aliquid sciat, vel mag-
 in se, vel alijs fructus fecerit, nam
 erit doctior, vel in vita perfectior,
 to plurium, & longè plurimarū
 rerum ignorantia & multis primi-
 rum imperfectionum navis se labor
 comperiet. *Septimo.* In adversis,
 probrijs, irrisionibus, illusionibus,
 xationibus, aut contumelijs sibi illa-
 non excandescere, non vindictam
 minari, vel meditari, non in iure
 erumpere, sed piâ taciturnitate &
 tientiâ sufferre. Nusquam igitur in
 mas ferveat, nusquam fumum ex-
 let, cervicem erigat, alijs arroganter
 præferat, nusquam vanè de suis talen-
 tis sibi complacet; illa enim reverè

sua, sed Dei sunt, solum peccatum in se su-
m est.

Blos. in
Reg. spir.

IV. Quod utinam assidue cogitare staderet, quisquis in primis religionum recenter, & modice a sæculi vanitate, & moribus conversus, sive ex proprio superbiæ spiritu, sive diaboli, ejusmodi ad meliorem frugem redactio instigantis suggestione seductus, si quando insigne alicujus boni operis ovum peperit, mox illud gallinarum more decantat, & quasi phylacteria sua dilatans, dicit: *Dives sum, & locupletatus, devotus sum, diligens sum, perfectus, & jam penè sanctus sum* &c. & nescit, quia miser est, & miserabilis, & pauper, & cæcus & nudus; imò ineptus in hoc, & puer, & infans. Vidisti quandoque, **MONOPH.** pueros pannosos propter unam exilem rubeam ligulam lacertatæ manicæ affixam, sive novam laciniam veteri vestimento assutam, valde se pulchros, & decoros existimare, circumquaque aspicere, sibi complacere, & ostentare, gloriari, & credere se ab omnibus eapropter conspici, placere, atque laudari. Quis nisi æquè infans infantilem gloriolam rideat, ne dicam, stultitiam? At certè vana gloria luos sequaces istis simillimos reddit, dum videntur sibi coram Deo magni devotione,

Stultitia
propriæ
complacendi
in bonis
operibus.

Apoc. c. 3.
v. 17.

Trith. 11.
1. de 1. regio. claus.
n. 1.

Illius puerilicas,

*Idem**serm. 6. de
cognit. gra
via spirit.*

ne, atque præcipui, perfecti, & stulti, sensibilem in orationibus devotionem habentes, & lacrymantibus oculis jam Dei familiarissimos amicos se putantes, cum tamen in passionibus suis animalibus necdum sint mortificati, quid enim illæ devotiones exterrere nisi rubra ligula, seu nova lacinia veteri centoni, & homini vetusto, etiamnum mille defectuum centonibus suturo superinducta?

V. Huic puerilitati accedit & terra vanæ gloriæ, & elationis miseræ, & stultitia, & stultissima miseria, quæ ubi sæculares per rapinas, usuras, & luxurias, carnis voluptates, adhibet saltem per bonum utile, & delectabile seipsum in perpetuas flammis præcipitant, hæc ipsa suos quoscunque devotos, sed vanæ gloriæ cupidos per summum mundi contemptum, pauperitatem, obedientiam, castitatem, penitentias suas austeritates, vigiliis, flagellationibus, inediis, jejunia; per orationes, & asperas mortificationes post mortem, tanquam è purgatorio strali eductos, æternis ignibus mancipat. Unde propriissimè, mater gehennæ est gloria ignemque illū vehementer accendit, & memque pestiferum confovet. Verum adhuc honorificè de vana gloria lo-

illam ambientes
sunt alijs
peccatoribus
miseriores.

*S. Chrys.
hom. 35. in
Epist. ad
Corinth.*

tus sum, siquidem illa furtum est, & rapina omnium simul & semel thesaurorum, meritorumque gratiæ, & gloriæ. Vnde restissimè à Divo Bernardo vocatur proditor, occultus suffossor, negotium perambulans in tenebris, & sagitta leviter volans, leviter penetrans, sed non leve vulnus infligens: malum subtilissimum, secretum virus, pestis occulta, doli artifex, mater hypocrisis, virtutum exinanitio, laborum dispersio, sudorum perditio, thesauri proditio, infidelitatis proles, & omnis tinea sanctitatis.

VI. PHILOTH. Existimârim, illam etiam furtum idcirco esse appellatam, quia se immiscet bonis operibus, & non per ostium, sed furum, & latronum more, quasi aliunde, & clanculariò subintret in ovile humani cordis, ac rapiat, perdat, & maceret omnem rectam, puramque intentionis fœrum. Ita enim mihi contingere solet, dum vel actum privatæ devotionis, vel publicæ erga Deum charitatis, aut officij mei perficio, radicem meæ intentionis inspiciendo, cognosco quidem me soli Deo placere voluisse, sed huic eidem intentioni, quâ Deo placere contendo; FURTIM se, nescio quomodo, intentio humanæ laudis interserit, quod cum postea tardius

Quale malum sit vana gloria.
S. Bern. serm. 7. in F. qui habitat.
S. Cypr. l. de tent. & jejun.

Furtivè subintrat in bona opera.

dius discerno, invenio me aliter agere
quam sciam, me inchoasse. Farendum
igitur, quod rectam intentionem
solum Dei beneplacitum quaerit, quod
nunquam intentio minus recta, quod
donis Dei hominibus placere cupit,
sidiando comitetur: Si vero hanc
adverteris miserentis Dei gratia pro-
fusa, ecce mox aliam deteriore ven-
tibus meis ita insulurrante: Euge-
ge: bene fecisti, quia gloriam con-
vicisti: adeoque mihi continua con-
na, & utinam non rara victoria.

Affidua
pugna cum
illa.

VII. THEOPH. Optime
ris: & gaudeo, te jam virtute ex-
tiorum spiritualium eod processisse.
tentionibus diabolicis ad gravia pe-
ta immunis, per Dei miserentis gra-
de bonis operibus impugneris,
non tua solum, sed te longe qua-
sanctorum hominum pugna est:
det enim desperationis spiritus,
videt multiplicari peccata, Cen-
verò gaudet, cum virtutem multi-
cari videt. Beatissimus Zosimas Sa-
dos, cum quinquaginta tres annos
sanctè vitam solitariam exegisset,
modi vanæ gloriæ cogitationibus
stebatur: Putasne in terrâ est Monachus
qui possit me docere aliquid novum pa-

S. Zosimas
tentatus
vanâ gloriâ

Polland. in
Vit. S. M. a
ria Egypt
z. Apr. n.
z.

ercitantionis genus, quod necdum ipso opere
 expertus sum? Aut erit in eremo quispiam,
 qui me præcedat bonis operibus & sanctita-
 te? Ad hæc talis vox ad eum allapsa est:
 Bene certasti Zosima, verum nemo est, qui se
 perfectum dicere possit, iussusque Monaste-
 rium quoddam apud Jordanem ingredi,
 longè majora & sibi incognita perfe-
 ctionis cœlestis exercitia fieri conspexit,
 & didicit. Sed & S. Gregorius Mag-
 nus ille Ordinis & Orbis splendor, eo-
 dem à te supra recensito modo hujus
 hostis insidias expertus est: & ita de
 se sanctissimus confessus est Bernardus;
 qui aliquando per suggestionem à dæ-
 mone laudatus, quàm insigniter, &
 fructuosè pro concione diceret, is au-
 tem ab hoc nihil ad superbiam move-
 retur, & idcirco quatinus malig-
 nus spiritus tentationē mutans suggere-
 ret: *Cessa, cessa, nihil est, quod agis: diä-*
bolum hisce verbis abegit: Propter te
non cepti, propter te non finiam. Quoties
itaque vos malus Genius animi elatione
impugnat, toties eundem, aut illo
veteris quondam Anachoretæ responsò
dispellite: Avertantur statim erubescences,
qui dicunt mihi: Euge, euge. Aut stultis
extollentiæ cogitationibus arma humi-
liratis obijcite, & frequentissimè intra
vosmetipsos replicare illud Apосто-
li: quid

Sic etiam
 S. Gregor
 Mag.

Et S. Bern
 nard.

Ps. 69. 43

Modi resi-
 stendi va-
 næ gloriæ.

I. Cor. 4.
7.

li: Quid habes, quod non accepisti? accepisti, quid gloriaris, quasi non accepisti? Certè non movetur diabolus, abscedat, nisi unde torquetur; perteret vos vigilare, jejunare, & orare, sed hæc omnia ipsi nõ sunt credenda, si vestram conversationem militas non commendet; at si commoverit, vos magna facere, & de humiliis sentire: jam certè commoveretur, quoniam vestris virtutibus & humilitate, quam ipse nec ferre potest, nec tolerare, ipsius faceremur maximoperè torquetur. Hæc autem munus humilitatis hostem expugnandum sufficiant.

S. Greg.
hom. 17. in
Luc.

Aliquor.
Clericor.
ambitio.

VIII. Alter est, elata mentis arrogancia, humani respectus & litigiosa reputationis ambitio, de quo illa gravissima Sancti Gregorij Magni lamentatio procedit: *Lucum majus præjudicium, quam à sanctis tolerat Deus, quando eos, pro aliorum correctionem posuit, dare de se exempla pravitatis cernit. Quando ipsi lucra querimus &c. humanam verò ambitione intentam mente captamus. Eo ipsa quæ teris prælati sumus, ad quælibet majorem licentiam sumimus, & salutem benedictionis ministerium vertimus ad*

TIONIS argumentum. Et planè non
 leviter dolendum est, apud nonnullos
 præsertim juniores Sacerdotes invales-
 cere, ut intrent in Sanctam Ecclesiam,
 per speciè regiminis gloriam affectantes
 honoris, videri Doctores appetant,
 transcendere ceteros concupiscant, pri-
 mas salutationes in foro, primos recu-
 bitus in cœnis, primas in conventioni-
 bus cathedras concupiscant, sed tantò
 minus susceptæ curæ pastoralis officium
 queant adimplere, quantò vel ad hujus
 humilitatis magisterium ex sola elatio-
 ne, & aucupato hominum favore, non
 autem divinâ vocatione pervenerunt,
 vel in eodem non ministrare, sed mi-
 nistrari, timeri, adorari, aut prædo-
 minari se extollendo, indignando, ter-
 rendo, minando, exostulando, at-
 que conviciando quærent, velut ipso-
 rum ministerium non humile, pacatum,
 placidum, mite, ac divinum, sed tri-
 butum quoddam, aut civicum munus,
 imperium turgidum, & regnum inflatum
 pompis, ac insolens foret, regno Manli-
 no, aut despotico similis, quàm pa-
 storali, sive paterno. Meminerint,
 quæso, tales, quòd forma Apostolica
 hæc est, ut dominatio interdicator, in-
 dicatur verò ministratio, ac sentiat qui-
 T 2 vis

Idem
 hom 27?
 in Evanga

Isid. Pelus
 de grad.
 humil. & c.
 42.
 Sacerdotes
 quærant
 magis ama-
 ri, quam
 metui.
 S. Bern. l.
 2. consid.
 c. 9.

vis Sacerdos, impositum sibi esse
sterium, quo amari; non datu
perium, quo metui debeat.

IX. PHILOTH. Si pauca qu
licet. Quid, obsecro, censet de mo
quorundam Clericorum, aut etiam
cerdotum exotico incessu, habitu
mâ, ac vestitu? quo similiores
& ioculatoribus, quam Sacerdotibus
ab ipsa etiam plebe, nedum à
prudentiore, ipsorum, nescio, an
superbiam, an verò ridendam
& exhibendam vanitatem trad
dijudicantur.

THEOPH. Dicam, quod
quòdque te ipsum valde prudente
sere, ex tuâ propositione adverte
cam, quamvis id ipsum quoque
dicere dubitem: quòd serpat hodie
tida quædam tabes superbæ per
corpus Ecclesiæ, & quò latius, et
ratiùs; Sacerdotes nimirum, &
dam vix inter Levitarum numero
censos, debitæ gravitatis, honest
decoris, ac majestatis oblitos, non
reri in publicum prodire, vel con
strata, & sive per artem, sive in
pulveres comprâ cæsarie nullâ app
te clericali tonsurâ: vel turgentibus
prominentibus è subtiliori tela de
tiji, & ad manus defluentibus manibus

S. Bern.
serm. 33.
in Cant.

Indecorus
aliqui Cleri-
cor. habi-
tus.

non paucos adeò laxis, dissutis, & penè integro palmo ultra vestem Clericalem protensis laciniatis, ac fibulatis caligis, non præcingentes juxta Dei mandatum lumbos, sed incompositos, solutos, discinctos, ac ita verissimè dissolutos, ut jures, illos in theatrum, aut histrionicam scenam procedere, comicum, aut ludionem acturos. Alios etiam intueri licet, nimum exquisitè comptos, nitidos, circumamiectos varietatibus, tanquam sponso procedentes de thalamo suo. Inde videas splendidas mensas, cibos, & scyphos; inde cytharas, & tibias & lyras; inde redundantia torcularia, & promptuaria plena eructantia ex hoc in illud. Sed unde illis (interrogat Bernardus loc. cit.) exuberare existimas rerum affluentiam, vestium splendorem, mensarum luxuriam, congeriem vasorum aureorum, & argenteorum, de bonis Sponsæ (scilicet Ecclesiæ) inde est, quòd illa pauper, inops, & nuda relinquitur facie miserandâ &c. Hæc ille.

X. Dixi, quod censeo: dicant SS. PP. dicant Canones, sive statuta, quid de istis censendum. Quid tibi de his videtur Ambrosi? Quòd sint insipientes, si credant, per hoc se inter alios esse altiores, si vestem induerint clariorem, verbi gratiâ,

T 3

casto.

Idem.
serm. 1.
Cant.

Et serm.
33.

Clerici
splendidi,
Ecclesia
pauper.

Notabilis
sententiæ
SS. Patrum.
S. Ambr.
de dign. Sa.
cerd. c. 4.

Concil.
Const. sess.
43.

castorinam & sericam. Quid Concil.
trahente? Specta in vestibus forma
fastidiosa honestatis, plurimi delectantur
deformes; ergo deformes, dum quod
esse formosi? Quid placet de his

S. Hier.
Ep. 22. ad
Eusto.

ronymo? Quibus omnis cura de vesti-
bene oleant & niteant, tales cum

Contra va-
num vesti-
tum Cleri-
cor.

sponsos magis existimato, quam
Quid tu Augustin judicas? Qui in
to cultu corporis atque vestitu, vel

Aug. l. 2.
de serm. D.
in mont. c.
1.

rum rerum nitore præfulget, facile
citur rebus ipsis, pomparum seculi
etator. Verum quid de his S. Bernar-

S. Bern. in
Apol. ad
Guil.

Vanum cor vanitatem ingerit corpori,
terior superfluitas interioris vanitatis
eum est.

Graviores
censuræ S.
Bernardi.

XI. Sententiæ hætenus utro-
lenes. Sed quid ultra Bernardi
indumenta animi molliem aperte

S. Bern.
Ep. ad
Henr. Se-
non.

non tantum curaretur corpus, nisi præ-
glecta fuisset mens inculta virtutibus.
ne sufficit tuæ censuræ? minime
ultra: Cernitur in nonnullis sacerdotibus

Idem
serm. 1. in
Cano.

vestium cultus plurimus, virtutum au-
lus, aut exiguus. Non Christi signa
hæc, muliebria potius esse noscuntur

Sint muliebria, quid tum, si sic
Clericis placet? Atqui sic eos ornare
est ornare spensam (live commissam
cielam) sed spoliare, non est

sed perdere, non est restituere, sed proster-
nere, &c. mactare, & devorare. Sed
nonne habitus nitidus Sacerdotis est in-
gens honestas, decor & statui illustri,
nobili, omnibusque sæculi statibus emi-
nentiori conveniens? Bernarde, ne ni-
mis rigidè: Dixi & dico, replicat ille:
Si quid in habitu, gestu, incessu à Sacer-
dote præfertur nisi grave, moderatum
pietate, ac religione plenum, totum
quod video, est meretricius nitor, histrio-
nicus habitus, & apparatus.

PHILOTH. Satis aculeata & amara
videtur tam mellifluæ linguæ censura:
sed quid circa hæc promanat ex illo au-
reo sacræ eloquentiæ flumine?

THEOPH. Quid ex auri fluvio nisi
aurea fluentia, quid ex ore aureo, nisi
verba exspectas aurea? attende. Talis
cultura corporis cura, est meretricijs amoribus
implicatorum, ac perditorum scænicorum, men-
tisque deploratæ hominum. Quos proinde
si Sacerdos aliquis, Lux mundi, & Sal
terræ nuncupatus, sæculari (quod absit)
levitate ductus æmulari non abhorret,
præterquam, quod Sacerdotij majestas, at-
que dignitas passim apud plebem non aliam
ob causam vileat, contemnatur, & prope-
modum concidat, quàm propter multorum
Ecclesiasticorum levem, & minùs probatam
vitæ, & Habitûs rationem: extimescat

S. Chryso-
stomi gra-
vissima.

Consti-
synod.
Diœc.
Const.

Bern. serm.
33. in
Cant.

saltem terribilem illam sæpediti
nardi censuram: Qui honorati incedunt
bonis Domini, & Domino honorem
deferunt, at suismet vanitatibus ve
cant, hi Ministri Christi sunt, sed
Anti-Christo.

XII. Metuant pariter illum

Pœnæ gra-
ves contra
tales Cle-
ric.

Concil.
Matiscon.
can. 5. An-
no 581.

In summâ.

Non por-
tantes ton-
suram & ha-
bitum de-
centem.

Apostatis
accensentur.

Qualis ha-
bitus de-
centis?

nem: Nullus Clericorum, sagum, aut
menta, vel calceamenta secularia; nisi
Religionem deceant, induere præsumat.
CV S à seniore ita coërceatur, ut
dierum inclusione detentus, aquâ
& modico pane diebus singulis sustentetur.
Horreant demum id, quod ex SS.
nonum Decretis concludit S. Rayn-
dus, his verbis: Nunquid Clerici secularium
qui non portant coronam, vel Tonsuram
vel Habitum congruentem &c. sunt
mero salvandorum? Ad hoc licet aliqui
dalizentur, volentes applaudere sibi in
gatis, & dicentes, omnia Iura, que
hoc emanaverunt, esse de consilio intelligenda
dico, quod non, cum enim protali apostasia
pœna gravis & multiplex imponatur, non
quod non est consilium, sed præceptum.
ce apostasiam vocat, non portare o-
ronæ tonsuram, aut habitum congruentem.

PHILOTH. Sed quis tandem
setur habitus iste congruens? Quæ
vestimenta Ecclesiastica?

THEO

THEOPH. Respondeat tibi breviter

Bernardus: Illa, in quibus nihil possit notari
novitatis, nihil superfluitatis, nihil vanita-
tis, nihil quod pertineat ad superbiam & va-
nam gloriam.

S. Bern. de
Mod. bene
viv. serm.
9.

XIII. Tempus est, ut à calce ad
caput revertamur, & quia Divinus sa-
pè Bernardus per hanc totam dissertatio-
nem potissimum Magisterij Cathedram
tenuit, vanitatis ac superbiæ probra,
fastus & arrogantia dedecora, indecen-
tis in Clerico vestitus propudia, & vanæ
gloriæ damna exponendo: eundem vo-
bis pro absolutissimo perfectæ humili-
tatis speculo propono, & quidem ta-
cendo repudiatas ab eo complures Epif-
copatum dignitates; delatos ubi vis ho-
nores, applausus, encomia; adeo in
sui nihili abysso absorptus fuit, ut quam-
vis ob splendidissimos quaquaversum e-
micantes sanctitatis suæ radios, & patrata
quotidie miracula totâ passim Europâ
famosus impedire non posset, quin ve-
stigij ejus acciderent, ea deoscularen-
tur, certatim pilos vestium illius velli-
arent, soloq; tanti viri visu, vel tactu sese
beatos existimarent, in tanto tamen ap-
plaudentium accursu nunquam aliud de
se senserit, aut dixerit, quàm se O P E-
R A R I V M I N D I G N V M omnipo-
tentis Dei esse. O summum humilis de
fe

Humilitas
S. Bernardi.

Vana gloria fugien-
da.

se æstimationis prodigium! Quis vestrum præsumat, nova, & alta sapere, jactare, ostentare? Procul, ô Sacerdotes pars Domini-ssima indole vestra! procul, Religiosi ab insituto, à mentibus, ore, actibus vestris, omnis super-animositas, arrogantia, fastus, affectus levitas. Insistite totis viribus omnis humanæ gloriolæ vanitas, vanitatis cupiditas, omnium vitæ pestis, omnium meritorum rapina, gloriæ Dei furtum sacrilegum, in- nibus deinceps functionibus vestris motissimè proscribatur.

MEDITATIO XVII

De utraque Paupertate am-
plè, ex exemplo CHRISTI Do-
mini.

Textus Re-
gul. c. 7.
gra. 7.

SEPTIMUS Humilitatis gradus est: In omnibus inferiorem se, & viliorum solum suâ linguâ pronunciet, sed intimo cordis credat affectu; humiliatis, dicens cum Propheta: Ego autem sum mis, & non homo.

Prælud. Imaginare tibi pauperem nudum, & despectum IESVM.